

عنوان مقاله:

امامت و امام از منظر احمد بن محمد بن عیسی اشعری

محل انتشار:

دوفصلنامه پژوهشنامه امامیه، دوره 6، شماره 11 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 24

نویسندگان:

سید محمد شفیعی - استادیار گروه فقه و مبانی حقوق، دانشگاه آزاد اسلامی، قم، ایران.

مهدی جعفرزاده - دانشجوی دکتری کلام امامیه، دانشگاه قرآن و حدیث، قم، ایران.

محمد رضا قاسمی - دانشجوی دکتری کلام امامیه، دانشگاه قرآن و حدیث، قم، ایران.

خلاصه مقاله:

احمد بن محمد بن عیسی اشعری از اصحاب امام رضا، امام جواد و امام هادی (ع) و از راویان بزرگ شیعه در قرن سوم هجری به شمار می رود. همه فقها و همه علمای رجال درباره وثاقت وی اتفاق نظر داشته اند و تردیدی در این باره وجود ندارد. بر اساس روایاتی که احمد اشعری درباره مقام امام معصوم نقل کرده، اعتقادات وی راجع به چیستی امامت، ضرورت وجود امام، ضرورت شناخت امام، علم امام، عصمت امام، ویژگی های مشترک امامان، داشتن قدرت انجام دادن امور خارق العاده، تعیین و نص بر امام، و ... بیان شده است. این مقاله نشان می دهد اعتقادات مطرح در قم و در قرن سوم، به طور عام، و اعتقادات احمد بن محمد بن عیسی اشعری، به طور خاص، تفاوت چندانی با اعتقادات رایج در میان شیعیان امروزی ندارد. البته در میان مباحث کلامی مطرح شده در روایاتی که احمد بن محمد بن عیسی اشعری نقل کرده، مباحث مربوط به امامت، نسبت به سایر مباحث، گستردگی بیشتری دارد که اهمیت و بحث برانگیز بودن این موضوع را نشان می دهد.

کلمات کلیدی:

احمد بن محمد بن عیسی اشعری، علم لدنی، نص الاهی، عصمت امام، معرفت امام

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1246742>

